

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 września 2016r.

Sąd Rejonowy w Kaliszu II Wydział Karny w składzie:

Przewodnicząca: SSR Agnieszka Wachłaczanko

Protokolant: st. sekretarz sądowy Lidia Śnieg

Po rozpoznaniu w dniu 23.02.2016r., 23.09.2016r.

sprawy: **J. A. (1)**, synowi J. i Z. zd. Biesiada, ur. (...) w Z.

obwinionemu o to, że:

w dniu 8 października 2015r. w miejscowości (...) kierując pojazdem marki R. (...) o nr rejestracyjnym (...) nie zachował bezpiecznej odległości między pojazdami podczas mijania się z pojazdem V. (...) o nr rejestracyjnym (...) w wyniku czego doszło do zderzenia się lusterkami obu pojazdów, a następnie oddalił się z miejsca zdarzenia.

tj. o czyn z art. 86§1 k. w.

1. obwinionego **J. A. (1)** uznaje za winnego zarzucanego mu czynu wyczerpującego dyspozycję art. 86§1 kw i za to na podstawie art. 39§1 i 2 k.w. w zw. z art. 86§1 k.w. wymierza mu karę nagany,
2. zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 (stu) złotych tytułem częściowego zwrotu kosztów postępowania.

UZASADNIENIE

W dniu 8 października 2015 r. około godziny 10.30 obwiniony J. A. (1) kierował pojazdem marki R. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Pasażerem tego samochodu był jego syn J. A. (2). Jechali przez miejscowość P. w kierunku K.. Z kierunku przeciwnego nadjeżdżała kierująca samochodem marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) E. M.. W miejscowości P., w okolicy posesji nr (...) pojazdy wymijały się. Podczas tego manewru doszło do zderzenia się pojazdów lusterkami. W pojeździe E. M. nie powstały uszkodzenia, natomiast w pojeździe kierowanym przez J. A. (1) uszkodzeniu - oderwaniu uległo lewe lusterko. Po kolizji oba samochody zatrzymały się. Obwiniony zebrał części lusterka i odjechał (dowód: częściowo wyjaśnienia obwinionego J. A. (1) – k. 39-40, zeznania świadka J. A. (2) – k. 83, częściowo E. M. – k. 57, B. N. – k. 57v., opinia – k. 59-70, zaświadczenie – k. 14, notatka informacyjna – k. 19--21).

E. M. została ukarana grzywną prawomocnym już wyrokiem nakazowym wydanym w sprawie VII W 1423/15 za czyn polegający na tym, że w dniu 8 października 2015 r. w miejscowości (...) kierując pojazdem marki V. (...) o nr rej (...) nie zachowała bezpiecznej odległości między pojazdami podczas mijania się z pojazdem R. (...) o nr rej. (...) w wyniku czego doszło do zderzenia się lusterkami obu pojazdów (informacja znana z urzędu).

Obwiniony J. A. (1) ma 82 lata. Jest emerytem, utrzymuje się z emerytury w wysokości 3300 zł miesięcznie. Jest żonaty ma dorosłego syna. Nie ma majątku większej wartości. Był karany za wykroczenia przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji (dane osobowe – k. 33, 83, zapytanie o ukaranie – k. 23-24).

J. A. (1) nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i złożył wyjaśnienia w których podał, że w dniu 8.10.2015 r. faktycznie kierował samochodem marki R. (...). Jechał do lekarza. Pasażerem pojazdu był jego syn J. A. (2). Podał także, że widział, iż z przeciwnego kierunku nadjeżdża szybko poruszający się samochód marki V. (...) wyjaśnił,

ze maksymalnie zjechał do prawej krawędzi pobocza, dalej był rów, co uniemożliwiło mu pozostawienie szerszego przejazdu. Zmniejszył prędkość ale się nie zatrzymywał. To kierowca drugiego samochodu nie zjechał dostatecznie blisko swojej prawej krawędzi pobocza, dlatego doszło do kolizji. Pokrzywdzona E. M. zeznała, iż to ona zjechała maksymalnie do prawej krawędzi pobocza, a do kolizji doszło na skutek nieostrożnego zachowania się obwinionego. Jak wynika z zeznań funkcjonariusza policji, który był na miejscu zdarzenia, odłamki szkła leżały w okolicy środka jezdni. Ponieważ obwiniony i pokrzywdzona przedstawiali sprzeczne wersje przebiegu zdarzenia do wydania opinii został powołany biegły z dziedziny ruchu drogowego J. P.. Biegły stwierdził również na podstawie oględzin drogi na której doszło do kolizji, iż samochody kierowane przez obwinionego oraz pokrzywdzoną ze względu na swoje gabaryty, nie miały możliwości bezkolizyjnego wyminięcia się bez zjechania obu pojazdów do prawych krawędzi pobocza. Opinia została wydana w oparciu o dokonane na miejscu zdarzenia pomiary szerokości jezdni oraz poboczy, a także z uwzględnieniem wymiarów pojazdów. W ocenie Sądu opinia ta nie zawiera luk w rozumowaniu. Jej wnioski zostały umotywowane w sposób logiczny. Dlatego Sąd kierował się jej wnioskami oceniając wiarygodność wyjaśnień obwinionego oraz zeznań pokrzywdzonej i dlatego Sąd nie dał wiary twierdzeniom obwinionego oraz pokrzywdzonej, że każde z nich dołożyło wszelkich starań, by wykonać manewr wymijania bezkolizyjnie. Należy zauważyć, iż każdy z uczestników kolizji wskazywał na inne miejsce, w którym miało dojść do tej kolizji. W ocenie Sądu rozbieżności te nie są duże, wynikają one z tego, że kolizja ta była zdarzeniem nieoczekiwanym, a samochody musiały przejechać jeszcze jakieś odcinki drogi przez zatrzymaniem. W świetle opinii biegłego, który stwierdził, że na wskazywanych przez uczestników odcinkach drogi jest możliwość uniknięcia kolizji rozbieżności te nie mają znaczenia. Sąd dał wiarę zgromadzonym w aktach sprawy dokumentom ponieważ nie ujawniły się okoliczności nakazujące zakwestionować ich rzetelność lub autentyczność.

Zgodnie z treścią art. 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym uczestnik ruchu ma prawo liczyć, że inni uczestnicy tego ruchu przestrzegają przepisów ruchu drogowego, chyba że okoliczności wskazują na możliwość odmiennego ich zachowania. Jak wynika z wyjaśnień obwinionego, w jego ocenie E. M. kierowała swoim samochodem ze zbyt dużą prędkością jak na panujące warunki drogowe, tj. wąska jezdnia oraz brak większych możliwości zjechania z jezdni. A zatem obwiniony winien ograniczyć zaufanie do kierującej drugim samochodem. Jednocześnie zgodnie z treścią art. 23 ust. 1 pkt 1 kierowca wykonujący manewr omijania winien przy wykonywaniu tego manewru zachować bezpieczny odstęp od wymijanego pojazdu, a w razie potrzeby zjechać na prawo i zmniejszyć prędkość lub zatrzymać się. J. A. (1), co wynika z jego wyjaśnień, miał możliwość takiego właśnie zachowania się, gdyż przed miejscem kolizji znajduje się fragment drogi pozwalający na zjechanie z jezdni. Dlatego Sąd uznał, iż obwiniony widząc niezgodne z art. 23 ust. 1 pkt 1 ustawy prawo o ruchu drogowym zachowanie E. M. miał możliwość uniknięcia tej kolizji, a tym samym jest współwinnym zaistnienia kolizji w dniu 8 października 2015 r. Obwiniony dopuścił się zarzucanego mu czynu nieumyślnie. Swoim zachowaniem godził w bezpieczeństwo w ruchu drogowym.

Z uwagi na niewielkie szkody i to tylko w zakresie pojazdów (żadna z osób znajdujących się w samochodach nie doznała obrażeń) oraz fakt, iż również drugi z kierujących jest współwinnym zaistnienia tej kolizji, Sąd uznał, iż wystarczającym będzie wymierzenie obwinionemu kary nagany.

Na podstawie art. 118 § 1 k.p.w., Sąd obciążył obwinionego zryczałtowanymi wydatkami postępowania.